ми – крапельки ртуті на рівному полі
на сірій безмірній пустій площині
рухливі прудкі досконалі і голі
котитись навчились а жити – ще ні

щенячі забави щоночі щоднини
тваринна захланність звірячий запал
хоч крапелька кожна – це майже людина
і світло тремтливе відлите в метал

але проступають пророцтва забуті
і стеляться світом зневіра і страх
а ми розтікаємось краплями ртуті
по мінних..
по мінних..
по мінних полях